

Χαλδ. β) Παθητ. παθαίνω στείρωσιν Στερελλ. (Αράχ.): *Ἡ γ'ναῖκα τ' δὲν κάθ' ἄλλον πιδί, βλάφτ'κι.* 2) Ἐπηρεάζω τινά, ταράσσω τὴν ὑγιεινὴν κατάστασιν τινος εἴτε σωματικῶς εἴτε διανοητικῶς, ἐπὶ μαγισσῶν, κακοποιῶν δαιμόνων, νεκροῦ, ψυχορραγοῦντος ἢ καὶ ἰσχυροῦ τινος ἢ καχεκτικοῦ ἐμποιοῦντος φόβον Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Χαλδ. κ.ά.) Σάμ.: *Τὸ λείμψανον ἔβλαψεν ἄτον Κοτύωρ. Ὅποιους κατ' ῥήσ' κονὰ ἔς τοῦ νιρὸ βλάβιτι Σάμ. Ὁ δεῖνα ἐβλάβεν Χαλδ.* 3) Δηλητηριάζω, ἐπὶ ἐρπετῶν Πόντ. (Ὁφ.) Σέριφ.: *Δὲ βλάφτον ἐπὰ οἱ ἀλόχεδες Σέριφ. Δὲ βλάφτει ἡ χρυσοφιλίδα αὐτόθι. Ἀτὸ τ' ὀφίδ' βλάφτ' Ὁφ.* 4) Πειράζω, ἐνοχλῶ Κέρκ. Μακεδ. (Καταφύγ.) Μεγίστ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Πελοπν. (Ἀγία Βαρβάρ.) Σίφν.: *Ἐγὼ δὲ βλάφτω κἀνένα Ἀγία Βαρβάρ. Κατσητε, δὲ μᾶς βλάβετε Κέρκ. Ἐχω καὶ τοῖς μυῖες καὶ μὲ βλάφτουνε Σίφν. Μὲ τὸ παραμικρὸ βλάφτεσαι κ' ἐσὺ Ἀπύρανθ. Ἐβλάφτηκα μὲ τὸ μοιρολόι τῇ κωπέλλας αὐτόθι. || Παροιμ.*

Ἄλλοι χτυποῦν τῶν χαιρουνται | τὸ ἐβὼ μιλῶ τῶν βλάφτω (ὑπὸ τοῦ διαμαρτυρομένου ὅτι κρίνεται αὐστηρῶς) Μεγίστ. Καὶ ἀπροσ. πειράζει, ἐνοχλεῖ σύννηθ.: *Δὲ βλάφτει* (εἶναι ἀδιάφορον, δὲν πειράζει) σύννηθ. *Δὲ βλάβει κὶ ἂν δουλῆσω Κυνοῦρ. Καὶ τί βλάβει νὰ φάγουμε; Κεφαλλ. Ἐβλαβὶ νὰ ῥῥῃ; Ζαγόρ. || Ποιήμ.*

*Τὶ βλάβει ἀνίσως καὶ ποτὲ γιὰ τ' ἄξιο παλληκάρι
καμμία ν' ἀκούσης εἰδησι δὲν ἔλαβες τὴ χάρι;*

ΓΜαρκορ. ἐνθ' ἂν.

*Εἶναι ἀδιάφορο, δὲ βλάβει, ἂν ἐκεῖ σιμωτινὸ
πλέξη ἢ Τούρκικο καράβι ἢ καράβι Ἑλληνικὸ*

ΔΣολωμ. ἐνθ' ἂν.

Β) Μέσ. 1) Αἰσθάνομαι ναυτίαν, τάσιν πρὸς ἐμετόν, ἐπὶ ἐγκυμονουσῶν γυναικῶν Ἀμοργ. Θήρ. Κρήτ. Κύπρ. Κῶς Ρόδ. Σύμ. Συνών. *βλαφτοῦρεῖάζομαι* (ιδ. *βλαφτοῦρεῖάζω). 2) Αἰσθάνομαι διάθεσιν πρὸς ἀσυνήθη φαγητά, ἐπὶ ἐγκυμονουσῶν γυναικῶν Κρήτ. Ρόδ. — Λεξ. Δημητρ. 3) Εὐρίσκομαι εἰς τοὺς πρώτους μῆνας τῆς ἐγκυμοσύνης Κρήτ. Κύπρ. Σύμ.: *Ὁδὲν ἐβλάφτουμον δὲ δρωτο μου γιό, ἀπόθανεν ὁ κύρις μου Κρήτ.*

Μετοχ. 1) Ὁ πάσχων ἐκ σοβαρᾶς τινος νόσου Πελοπν. (Καλάβρυτ.) Ἡ σημ. καὶ παρ' Ἡσυχ. «ἀναλῦσαι τὸ βεβλαμμένον τινά δι' ἐπιδῆς ἀπαλλάξαι». 2) Καχεκτικός, ἀσθενικός Κρήτ. 3) Φθισικός, φυματικός Ἡπ. Στερελλ. (Αράχ.) 4) Ὁ βλαμμένος τοὺς ὄρχεις Μακεδ. (Κοζ.): *Αὐτὸ τοῦ βουτᾶν' οὐφιλάει τοῦ βλαμμένου.* 5) Ὁ βλαμμένος τὸν νοῦν, παράφρων Εὐβ. (Αὐλωνάρ. Κουρ. Ὁξύλιθ.) Ζάκ. Ἡπ. (Τσαμαντ.) Κεφαλλ. Νάξ. Πελοπν. (Ἀρκαδ. Μάν.) 6) Βλάξ, ἡλίθιος Εὐβ. (Κουρ.) Μακεδ. (Κοζ.)

Πβ. ἀναγκασμένος (ιδ. ἀναγκάζω), ἀναγκεμένος (ιδ. ἀναγκεύω), ἀναγκιάρεις, ἀναγκισμένος, ἀναγκισμένος (ιδ. ἀναγκιώνω), παθιάρεις, παθισαμένος (ιδ. παθιάζω).

Βλαχαρειό τό, πολλαχ.

Ἐκ τοῦ ἐθνικοῦ ὄν. Βλάχος καὶ τῆς καταλ. -αρειό.

Τόπος ἐνθα διαμένουν Βλάχοι καὶ συνεκδ. ἀγροῖκοι ἀνθρωποι. Πβ. Βλαχιά 2.

βλαχῆ ἢ, σύννηθ.

Ἐκ τοῦ ἐθν. ὄν. Βλάχος καὶ τῆς καταλ. -ῆα.

1) Ὁσμῆ, ἀποφορὰ Βλάχου σύννηθ.: Παροιμ.

Ὁ Βλάχος ἄρχως κὶ ἂν γενῇ, πάλι βλαχῆς μυρίζει (ὁ ταπεινὴς καταγωγῆς ἀνθρωπος καὶ ἂν προαχθῇ ὑλικῶς, δὲν ἀποβάλλει τὴν προτέραν ἀγροικίαν. Πβ. καὶ ΝΠολίτ. Παροιμ. 3,135. Ἡ παροιμ. ἐν παραλλαγαῖς πολλαχ.) Πε-

λοπν. (Μάν.) Συνών. *βλαχίλα* 1. 2) Ἡ ιδιότης, ὁ τρόπος τοῦ Βλάχου, ἀγροικία, χυδαιότης σύννηθ.: *Μοῦ ἔκανε μὴ μεγάλη βλαχῆ Λεξ. Δημητρ. Ἐχει πολλὴ βλαχῆ ἀπάνω του αὐτόθι. Συνών. βλαχίλα 2.*

βλαχεύω Πελοπν. (Μάν.)

Ἐκ τοῦ ἐθνικοῦ ὄν. Βλάχος.

Γίνομαι Βλάχος, ἀποβάλλω τὴν εὐγενῆ μου καταγωγὴν:

Μὰ μήπως ἐβλαχέψαμε | καὶ δὲν τὸ καταλάβαμε;

(ἐκ μοιρολ.) Πβ. βλαχίζω.

Βλαχιά ἢ, Βλαχία Θράκ. (Ἀδριανούπ.) κ.ά. βλαχιά σύννηθ. Ἀβλαχιά Εὐβ. (Κάρυστ.)

Ἐκ τοῦ μεσν. ὄν. Βλαχία.

1) Ἡ χώρα ὅπου κατοικοῦν οἱ Βλάχοι, ἡ Βλαχία, ἡ Ρουμανία σύννηθ.: *Πῆγε ἔς τὴ Βλαχιά νὰ κερδίση χρήματα σύννηθ. || Γνωμ. Ἡ Βλαχιά μπισίδια ἔχει, βγαλσίδια δὲν ἔχει* (ἐκ τῆς παρατηρήσεως ὅτι οἱ ταξιθεύοντες ἐκεῖ δὲν ἐπιστρέφουν) Ἡπ. || Αἰνιγμ.

Ἀπουπάν' ἀπ' τὴ Βλαχία, | κατιβαίνει μὴ κυρία,

πέντι σκλάβις τὴν κρατοῦν, | μακρὰ τὴν ἀπιτοῦν

(ἡ μύξα) Ἀδριανούπ. || Ἀσμ.

Δὲν τήνε δώνω, Κωσταντῇ, ἔς τὴν Ἀβλαχιά ἔς τὰ ξένα

Κάρυστ. 2) Συνεκδ. οἱ Βλάχοι ὡς σύνολον καὶ κατ' ἐπέκτασιν οἱ χωρικοὶ σύννηθ.: *Πολλὴ Βλαχιά πλάκωσε ἔς τὸ παζάρι. Συνών. βλαχοῦρεῖα 1, βλαχούρεα, βλαχοῦρεῖα 1. Πβ. Βλαχαρειό.* 3) Μεταφ. ἀγροῖκοι καὶ ἄξεστοι χωρικοί, *χωρεῖατες* σύννηθ.: *Τί περιμένεις ἀπὸ τὴ Βλαχιά;*

βλαχίζω ἀμάρτ. βλαδίζω Πόντ. (Οἰν.)

Ἐκ τοῦ ἐθνικοῦ ὄν. Βλάχος.

Φέρομαι ἀγροίκως ὡς Βλάχος, παραφέρομαι, ἐξοργίζομαι, ὑβρίζω. Πβ. βλαχεύω.

βλάχικα ἐπίρρ. σύννηθ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. Βλάχικος.

Κατὰ τὸν τρόπον τῶν Βλάχων, ἀγροίκως, χυδαίως: *Ντύνομαι - φέρομαι βλάχικα. Συνών. ἀλλὰ βλάχα.*

Βλάχικος ἐπίθ. Βλαχικός Μακεδ. Πελοπν. (Ἀρκαδ.) Βλάχικος κοιν. Βλάχ'κους πολλαχ. βορ. ιδιωμ. Βλάχικους Μακεδ. (Βελβ.)

Τὸ μεσν. ἐπίθ. Βλάχικος. Πβ. Πρόδρομ. 3,52 (ἐκδ. Hesseling - Pernot) «ἀγόρασε καὶ Βλάχικον σταμεναρεῖαν τυρίτσιν».

Α) Ἐπιθετικ. 1) Ὁ ἐκ τῆς Βλαχίας προερχόμενος ἢ ὁ παρὰ Βλάχοις ἐν χρήσει, ὁ ἀνήκων ἢ ἰδιάζων εἰς Βλάχους κοιν.: *Βλάχικο σπῖτι-τυρὶ-φασῖ-φέριμο-ψωμὶ κττ. Βλάχικη καλύβα. Βλάχικος χορὸς καὶ οὐς. Βλάχικος* (εἶδος χοροῦ ὑπὸ τῶν Βλάχων χορευομένου) κοιν. *Φασόλια Βλάχικα* (εἶδος φασολίων μὲ τρυφερόν λοβόν) Ἀθ. Νάξ. *Βλάχιση πινακουτῇ* (εἶδος πινακωτῆς κατασκευαζομένης ὑπὸ Βλάχων) Εὐβ. (Κονίστρ.) 2) Ὁ προσήκων ἢ ἀνήκων εἰς χωρικὸν Πελοπν. (Ἀρκαδ.) Συνών. *χωρεῖατικος*. 3) Ὁ οὐχὶ καλῆς ποιότητος, εὐτελὲς Μακεδ. (Βλάστ.) Συνών. *ψεύτικος*.

Β) Οὐς. 1) Ἀρσεν. πληθ., οἱ Βλάχοι Μακεδ.: Ἀσμ. *Κ' οἱ Βλαχικοὶ μᾶς ἔρχονται ψηλὰ π' τοῦ καραούλι.*

2) Οὐδ. α) Εἶδος ἐσθῆτος τῶν κορασίων Τήν. Καὶ κατὰ πληθ. (α) Ἡ ἐθνικὴ ἀνδρική ἐνδυμασία, ἡ *φουστανέλλα* σύννηθ. (β) Ἡ ἐγχωρία γυναικεῖα ἀμφίεσις σύννηθ. β) Εἶδος ἀμυγδάλων Χίος (Χαλκ.) γ) Πᾶς ἄλλος τόπος τῆς Πελοποννήσου πλην τῆς Μάνης Πελοπν. (Μάν.): *Πᾶσι πέρα ἔς τὰ Βλάχικα.* δ) Τὰ χωρία ἐν ἀντι-

